Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT TREDIE DEL (1845-48)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: ”Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind”, i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 481. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964406880720/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Hjemad Soldaterne trække,
Foden, den støvede, Steenbroen slider;
Foran Musiken dog skrider,
Fører med klingende Spil den bølgende Række.

Spillet dem Alle opliver,
Længden af Veien den Enkelte glemmer;
Styrke til kraftløse Lemmer,
Glæde til nedstemte Sjæle det giver.

Billed af Menneskeheden,
Ført af den evige, styrende Tanke!
Den, hvoraf Hjerterne sanke
Mod og Begeistring til Vandring herneden.

Du lille Fugl, som hopper om saa let,
Hvis muntre Qviddren møder nu mit Øre,
Hvor du forstaaer din Gjerning glad at gjøre,
Skjøndt du er omsnoet af Instinctets Net!

Tro i dit Dagværk, bli'er du aldrig træt
Ved Korn og Straae til Reden hjem at føre;
Vi Mennesker, som os i Frihed røre,
En saadan Troskab ei begribe ret.

Fri som en Fugl! ja dette Maal os stilles.
Hvor gjør dens Liv vor Lydighed tilskamme!
Hos den fra Budet Lysten aldrig skilles.

Fri som en Fugl! naar fyldt som den af Iver,
Hvert mindste Vink fra Gud os kan opflamme,
Og til Instinct os Lydigheden bliver.

O travle Liv med Arbeid kun for Øie,
Fra tidlig Morgen indtil Sol gaaer hjem,
Med Pen og Pensel, og omkap med dem
Med Naal og Traad, der Alt vil passes nøie:

O travle Liv, mit Hoved vil du bøie,
Vil standse Tanken, naar den iler frem
Imod det himmelske Jerusalem,
Mod Livet og mod Glæden i det Høie!

Min Trøst Soldaten er, der kjæk og hærdet
I Løbegraven Tjeneste forretter,
Arbeidende sig fremad uforfærdet.

Engang han færdig er med Veiens Banen,
Stormstigen da til Fæstningen han sætter,
Og trænger ind og svinger Seiersfanen.

Hvor vidt dog Haabet i vor Ungdom rækker!
Saa langt som Synet og dets Grændse naaer;
Af det sin Fylde hele Livet faaer,
Der paa dets brede Basis ud sig strækker.

Men meer og meer sig denne Basis trækker
For Øiet sammen, mens man fremad gaaer,
Og alt som den formindskes Aar for Aar,
Indskrumper Livet med, som den bedækker.

Tilsidst den til et enkelt Punkt er bleven,
Og med Forundring naar vort Løb er endt,
Vi skue Resultatet af vor Leven:

I Haabets Sted, udstrakt mod hver en Side,
Staaer nu for os, som Livets Monument,
Resignationens faste Pyramide.

Kun Haabets Væld i Sjælen Liv frembringer,
Naar Alt opgives, vi ei leve kan;
Resignationen bag sin Klippes Rand
Det bundne Haab til evig Hvile tvinger.

Da standser Livet — Døden os omringer,
Vor Sjæl forsmægter i det øde Land,
Og ingen Moses slaaer af Klippen Vand,
Og rører Stenen, saa at Kilden springer.